

KAPITOLA 1

Nový hrdina Old Traffordu

„ROOO-NEY! ROOO-NEY! ROOO-NEY!“

Tak zněl hlas 75 000 fanoušků skandujících jeho jméno. Wayne zrovna probíhal uličkou. Koukal před sebe a srdce mu zrychleně bušilo – ve skutečnosti takto bušilo už od chvíle, kdy si před deseti minutami oblékl slavné červené tričko Manchesteru United. Už dlouho se kvůli fotbalu necítil takhle nervózní. Ale tohle nebyl jen tak le-dajaký zápas.

Bylo 28. září 2004 a jemu zbývalo jen pár mi-nut do zahájení kariéry v Manchesteru. Kde je sudí? „No tak, ať už to začne,“ říkal si v duchu.

To utkání proti tureckým velikánům Fenerbahçe v rámci Ligy mistrů znamenalo pro Waynea začátek nové etapy. Kráčel ve stopách George Besta, Bobbyho Charltona, Erica Cantony, Bryana Robsona a mnoha dalších legend z Manchesteru. Nyní dostal šanci přidat na ten seznam i své jméno.

Když pomyslel na svou nesnadnou cestu z ulic liverpoolského Croxtethu až na stadion Old Trafford, kterému se přezdívá „divadlo snů“, krátce se usmál. Zrovna před dvěma lety odehrál své první utkání v Premier League, a to za FC Everton. Nyní se chystá debutovat v jednom z nejvýznamnějších klubů na světě. Při tom vědomí se mu zježily chlupy na zátylku.

Zlomená kost v noze jeho debut sice oddálila a Manchester začal novou sezónu bez něho, všichni se ale nemohli dočkat, až se dozví, kdy bude Wayne zase zpět. Kdy si budou fanoušci Manchesteru moct poprvé prohlédnout tuto mladou hvězdu, která onoho léta stála 30 milionů liber? A jak překoná své neuvěřitelné výkony z mistrovství Evropy 2004?

Wayne chtěl ten ztracený čas dohnat. Noha už byla poslední týden při tréninzích v pořádku a on

jen doufal, že ho nebude bolet při zátěži v opravdovém utkání.

Když davy fanoušků Manchesteru přicházely ke stadionu po ulici sira Matta Busbyho, vládla tam jiná atmosféra. Věděli, že ho čeká debut, a chtěli být u toho. Mnozí z nich měli vzadu na tričkách v barvách Manchesteru jeho jméno.

Těsně předtím, než týmy nastoupily na hřiště, přišel k Waynovi Ryan Giggs a poplácal ho po zádech. Možná cítil, že je nováček nervózní. „Moc to dneska nehroť. Prostě si to užívej – premiéru v Manchesteru United zažiješ jen jednou!“

Mrkl na něj a pak mu potřásl rukou. „Než se naděješ, budeš hlavní silou klubu. Tady to pro tebe všechno začíná.“

Čekání bylo konečně u konce. Wayne se zhluboka nadechl a protáhl si krk na obě strany. A je to tady.

Když kráčel po trávníku stadionu Old Trafford, rozezněla se hymna Ligy mistrů, což ho překvapilo. Byl to jeho první zápas, na kterém ji slyšel. V televizi mu přitom vždycky naskakovala husí kůže, ale naživo to bylo stokrát lepší. *Proto jsem se musel takhle rozhodnout, připomněl si.*

Poskočil a naposledy se párkrát protáhl, a když se tak procvičoval, padl mu zrak na jeho rodinu, sedící v moři červených triček. Byla tam i jeho snoubenka Coleen. Mávali mu a povzbuzovali ho. Poslední dva měsíce byly pro celou rodinu náročné. Byl rád, že tu dnes večer jsou, ve chvíli, kdy hraje poprvé v dresu Manchesteru.

Waynovo rozhodnutí odejít z předchozího klubu Everton modrou polovinou města otrásl. Nazývali ho jidášem či lakomým děckem. Wayne ale nepřestal mít Everton rád. Věřili mu tam a dali mu možnost zazářit. Jen prostě potřeboval učinit další krok.

Dav na stadionu Old Trafford byl tak hlučný, že si Wayne zpočátku ani nevšiml svého manažera, sira Alexe Fergusona, který stál na postranní čáře a chtěl si s ním ještě krátce promluvit. Když si ho Wayne všiml, rozběhl se k němu. „Narodil ses, abys tady zazářil, Wayne,“ řekl mu Ferguson. „Ukaž těm obráncům, jak vypadá jejich nejhorší noční můra. Fanoušci chtějí vidět něco mimořádného, tak jim předved' něco, na co nezapomenou.“

Na fotbalovém hřišti se Wayne vždycky cítil jako doma. Když běžel ke středovému kruhu, aby

WAYNE ROONEY: KAPITÁN ANGLIE

tam se svým novým parťákem, útočníkem Ruudem van Nistelrooyem vykopával, nervozitu nahradilo nadšení. Fotbal byl ostatně součástí jeho života už odmalička.

KAPITOLA 2

Předzvěst budoucích událostí

ROONEYOVI NEVĚŘÍ V MALÉ VEČÍRKY. Pořádná oslava znamená pozvat všechny bratrance a sestřenice, strýčky, tetičky, prarodiče, kamarády, kamarády kamarádů a tak dále. A oslava prvních Waynových narozenin v říjnu 1986 nebyla v tomto smyslu žádnou výjimkou.

Přípravy začaly už několik měsíců předem – najít datum, které bude vyhovovat všem, rozeslat pozvánky, vybrat ozdoby, hry a také muziku.

Poslední položkou na seznamu byl narozeninový dort a Waynova matka Jeanette ho ráno v den oslavy běžela vyzvednout z místní cukrárny.

„Žádné strachy – je připravený,“ ujistila ji vedoucí cukrárny, když viděla, jak se rozlétly dveře, a vycítila její nervozitu. Sehnula se pod pult a vytáhla hranatou bílou krabicí. Dramatickým stylem zvedla víko a ukázala velký modrý dort. Podívala se na Jeanette, zda se jí líbí.

Jeanette se usmála. „Vypadá náramně,“ řekla. „Pro fanouška Evertonu je dokonalý.“

„Skvělé – ještě nahoru napíšu ‚Všechno nejlepší, Wayne!‘ a je váš.“

Jeanette se zarazila. „Vlastně tam radši napište ‚Všechno nejlepší, Wayne *mladší!*‘“

Prodavačka se zasmála. Dobře věděla, že u Rooneyových je tradice předávat jméno z otce na prvorozeného syna. „Dobrý nápad. Aby si Wayne starší nemyslel, že je to pro něj!“

Jeanette došla s dortem opatrně domů. Tetičky a strýčkové už tam byli, nafukovali balóanky a věšeli ozdoby na tyče na závěsy. Bratřenci a sestřenice v horním patře měli za úkol malého Waynea zabavit, aby to pro něj bylo překvapení – ne že by ještě doopravdy chápal, že má dnes narozeniny.

Jeanette viděla v domě spoustu lidí, ale její manžel nebyl nikde k nalezení. Začala si dělat sta-

rosti. Když odešla, tak tam ještě byl. Její sestra jí to naštěstí vysvětlila:

„Zrovna volal Wayne. Bude zpátky za minutu. Jenom šel vyzvednout ten tajný dárek, o kterém pořád mluví.“

To je úleva, pomyslela si Jeanette. Podívala se na hodinky. Potřebovala, aby jí pomohl s celou řadou úkolů, než dorazí zbytek hostů. A také se nemohla dočkat, až zjistí, co je ten tajemný dárek – věděla jen to, že ho její manžel objevil nedávno, když byl někde s kamarády.

O deset minut později se do kuchyně vřítel Wayne starší a trochu popadal dech. „Dobře, všechno je zařízené. Oslava může začít!“

Jeanette mu vysvětlila, které úkoly je ještě potřeba udělat, a pak zamířila nahoru, aby převlékla malého Wayna. Měla radost, když viděla, jak její syn sedí na podlaze a klidně si hraje s tenisovým míčkem. Vidět ho, jak klidně sedí a nikam se nebatolí, bylo v té době výjimečné. Ani si nestěžoval, když ho převlékala z pyžamka do oblečku určeného pro tento den. Někteří lidé by pro takový slavnostní den vybrali košili a kalhoty, ale ne Rooneyovi. V domácnosti vždycky panoval fotbal-

vý duch, takže jediným vhodným oblečením byl Waynův maličký dres v barvách Evertonu.

Přípravy byly konečně hotové a oslava mohla začít. Vypadalo to, jako by si Rooneyovi zabrali celou ulici, protože auta parkovala všude okolo. Rodinní příslušníci a kamarádi zaplnili celý obývací i kuchyni a každý chtěl vidět malého oslavence.

Večírek měl velký úspěch. Hudba, hry, jídlo – vše bylo přesně tak, jak to Jeanette naplánovala. Wayne mladší se choval velmi způsobně a všechny okouzloval svým roztomilým úsměvem, nově vylepšeným o šestý zoubek.

Když Jeanette rozdávala talíře s narozeninovým dortem a misky s želé a zmrzlinou, myšlenkami byla už u velkého úklidu, který bude následovat po odchodu hostů.

Ale oslava ještě neskončila. Na kuchyňském stole ležela obrovská hromada neotevřených dárků – to byla výhoda toho, že měli tolik tetiček, strýčků, bratranců a sestřenic. Jeanette byla z devíti dětí, Wayne starší z osmi. Vypadalo to, že malý Wayne bude potřebovat novou bednu na hračky. Jeanette byla ráda, že se toho roku přestěhovali ze starého bytu do tohoto domku.

Wayne starší se už nemohl dočkat. Zvedl dlouhý, tenký balíček zabalený do modrobílého papíru: tajemný dárek.

„Čas na dárky!“ oznámil se širokým úsměvem. „Tehle si musí otevřít jako první.“

Wayne starší položil balíček opatrně do synova klína, zatímco si všichni ostatní přisunuli židle a utvořili kolem oslavence zvědavý kroužek. Wayne mladší zíral na balicí papír a pak neohrabaně chytil jeden z konců balíčku. Wayne starší si dřepl vedle synka a pomohl mu sundat izolepu.

„Tohle je, abys nikdy v životě nezapomněl, že jsi modrý,“ řekl mu a zvedl dárek, aby ho jeho synek viděl.

Byl to znak Evertonu v podobě automobilové poznávací značky. Malý Wayne byl zvědavý. Natáhl se a přešel prsty po nerovném povrchu. Možná přitom poznal znak klubu, jehož vlaječky a ozdoby byly všude po domě. Jeho dalším nápadem bylo dát si značku instinktivně do pusy – ale táta mu v tom rychle zabránil.

„To není dobrý nápad, člověče. Vylámal by sis zoubky!“

Malý Wayne se zachichotal.

WAYNE ROONEY: KAPITÁN ANGLIE

Jeanette stála ve dveřích a jedním okem sledovala, jak malý Wayne otevírá tátův dárek, a druhým hrdou reakci svého manžela. Poté se vydala za hosty do obýváku. Poslední rok byl plný událostí, ale každý významný milník naplňoval Jeanette pocitem silného štěstí. Kvůli nemoci v dětství žila ve strachu, že nikdy nebude mít děti. Pak ale přišel malý Wayne.

Z úvah ji vytrhla přátelská ruka, která jí dosedla na rameno. „Takže je z něj fanoušek Evertonu?“ zeptala se s úsměvem její sestra.

„Jako by měl na vybranou!“ odpověděla se smíchem Jeanette.

Postupně byly předány a rozbaleny všechny dárky, ale malý Wayne jen výjimečně spustil zrak ze své nové cedule se znakem Evertonu.

O hodinu později hosté odešli a v domě opět zavládl klid. Malý Wayne hlasitě zíval a mnul si oči.

„Je čas jít na kutě – měl jsi dnes náročný den,“ řekl Wayne starší, vyndal synka z hrací ohrádky a odnesl ho po schodech do patra.

Značku vzal s sebou. Když oslavenec ležel ve své postýlce a spokojeně usínal, Wayne starší položil značku na okenní parapet – kam na ni jeho synek nedosáhne, ale kde ji vždycky uvidí.